

PLANY DO STUDIUM KRYSTALIZUJĄCEGO KSIĄG HIOBA, PRZYSŁÓW I KOHELETA

NAJWAŻNIEJSZE STWIERDZENIA

**Bóg pragnie, w stosunku do tych, którzy Go kochają,
by mogli oni zyskać Go w najwyższym stopniu,
przekraczającym utratę wszystkiego, co mają poza Nim,
aby On mógł wyrazić się przez nich
ze względu na realizację zamysłu,
jakim kierował się, stwarzając człowieka.**

**Hiob był dobrym człowiekiem,
który wyrażał siebie w swej doskonałości, uczciwości i prawości,
jednak Bóg zamierzył obrócić go wniwecz, zachować jego życie,
udzielić się mu, żeby stał się on Bogiem-człowiekiem,
wyrażającym boskie przymioty.**

**Bóg postępuje ze swym świętym ludem w określony sposób,
by osiągnąć pewien cel: pragnie, żeby lud ten
opróżnił się ze wszystkiego i przyjął Go jako swój wyłączny zysk;
ma pragnienie w swym sercu, byśmy zyskali Go w pełni jako ży-
cie, zaopatrzenie w życie i wszystko dla naszej istoty.**

**Kiedy Boży wybrany i odkupiony lud
doświadcza Chrystusa jako mądrości dla niego od Boga
oraz czerpie z bogactwa Chrystusa i się nim raduje,
bogactwo to tworzy z niego kościół,
przez który anielskie władze i zwierzchności
w okęgach niebiańskich poznają wieloraką mądrość Bożą.**

Poselstwo siódme

Głębsze boskie objawienie na temat poruszania się Boga wraz z ludem i pośród niego w Starym Testamencie i na temat poruszania się Boga w Nowym Testamencie, mającego zrealizować pragnienie, jakie Bóg ma w swym sercu, i zaspokoić potrzebę, jaką ma człowiek w obliczu Boga

Wersety biblijne: Hi 10:13; 42:1–6; Ef 3:9; J 1:1, 14; Mt 1:23;
2 Kor 3:18; 4:16–17; Rz 8:29–30; Kol 1:12, 15–19;
3:4a, 10–11; Dz 26:16–18; Ef 3:16–19.

I. Poruszanie się Boga wraz z ludem i pośród niego widzimy w Starym Testamencie; nie było to bezpo- średnie poruszanie w celu realizacji Jego wiecznej ekonomii dla Chrystusa i kościoła, ale pośrednie poruszanie w Jego starym stworzeniu w celu przy- gotowania Jego bezpośredniego poruszania w no- wym stworzeniu dla wiecznej ekonomii – 2 Kor 5:17; Ga 6:15:

- A. Człowiek stworzony przez Boga na Jego obraz potrze-
bował przyjąć Boga (którego oznacza drzewo życia)
jako swoje życie, żeby móc Go żyć, wyrażać i reprezen-
tować; taki człowiek musiał ulec przeobrażeniu w dro-
gocenne materiały i zostać zbudowany jako odpowied-
niczka dla Boga – Rdz 1:26–27; 2:9–12, 18–24.
- B. Człowiek był upadły i potrzebował przyjąć Chrystusa
ze względu na odkupienie (przedstawione w formie
typu przez ofiarę z jej przelaną krwią), żeby Bóg go
usprawiedliwił w Chrystusie (przedstawione w formie
typu przez odzienie ze skór ofiary); upadły człowiek
potrzebował również przyjąć Chrystusa jako nasienie
kobiety, żeby wyratować się od szatańskiej „wężowej”
mocy śmierci – 3:8–9, 15, 21; Hbr 2:14.

- C. Bóg otaczał szacunkiem człowieka i upodobał sobie w nim z powodu składania przez niego ofiary całopalenia; jako rzeczywistość tej ofiary Chrystus prowadził życie całkowicie oddane Bogu i Jego zaspokojeniu, będące przyjemną wonią dla Boga, który znajdował w tym upodobanie i przyjemność – Rdz 4:4; 8:20–22; Kpł 1:9; Iz 42:1; Mt 3:17; 17:5; 12:18; J 5:30; 6:38; 7:18; 8:29; 14:24; por. 2 Kor 2:15; Pnp 4:10–16.
- D. Bóg obiecał Abrahamowi, że w jego nasieniu (Chrystusie) będą błogosławione wszystkie narody ziemi – Rdz 22:18; Ga 3:8, 14, 16–17.
- E. Ponieważ Bóg wybrał człowieka, musiał on przyjąć Boże powołanie i na nie odpowiedzieć (Rdz 12:1–4), żeby żyć przed Bogiem poprzez Chrystusa jako swoją ofiarę całopalenia (w. 7; 13:18; 22:13) i żeby prawo obnażyło jego grzeszność i niezdolność do zachowania prawa (Wj 19:8, 21 – 20:21) oraz żeby żyć z Bogiem, obierając Chrystusa za przybytek, Kapłana i ofiary i w ten sposób móc wejść w Boga i radować się wszystkim, czym On jest, wraz z Chrystusem i w Nim (Wj 25 – Kpł 27).
- F. Zgodnie ze sposobem, w jaki Hiob prowadził koczownicze życie (Hi 1:3) i jak składał ofiarę całopalenia za swoje dzieci (w. 5), wydaje się, że on i jego przyjaciele żyli prawdopodobnie w wieku, w którym żył Abraham (Rdz 22:13); w owym czasie nie powstał jeszcze Mojżeszowy pięcioksiąg zawierający prawo:
1. Z pewnością Hiob i jego przyjaciele otrzymali objawienie przekazane im słownie przez przodków; ono jednak sięgało co najwyżej poziomu objawienia z wieku Abrahama.
 2. Ich debaty zatem na temat więzi, jaką Bóg ma z człowiekiem, wcale nie wskazują, że otrzymali oni boskie objawienie, które by wykraczało poza Boży

- sąd i szacunek, jakim otacza On człowieka, z powodu składania przez niego ofiary całopalenia.
3. Hiob i jego przyjaciele nie powiedzieli ani słowa, które by wskazywało na coś dotyczącego Chrystusa i Ducha Bożego; w odniesieniu do boskiego objawienia znajdowali się na prymitywnym etapie.
 4. Ukazując się Hiobowi, Bóg zdawał się mówić: „Hiobie, tak naprawdę to nie wiesz, kim Jestem; nie zdajesz sobie sprawy, że Jestem nieograniczony; nie wyobrażasz też sobie, co mam zamiar ci dać; Hiobie, zamierzam dać ci samego siebie i uczynić samego siebie twoją radością, żebyś stał się częścią Mnie; nie zadowala Mnie twoja prawość, doskonałość ani uczciwość; chcę, byś miał Mnie; chcę udzielić ci siebie i dać ci jedynie samego siebie”.
 5. Boży wybrany i odkupiony lud nie musi więc budować siebie w ludzkich cnotach, takich jak doskonałość, uczciwość i prawość, jak to czynił Hiob, ale szukać Boga jak spragniony jeleń i radować się Bogiem wraz z Bożym ludem na Jego ucztach (Ps 42:2–6; 43:3–5), żeby Bóg mógł być dla każdego z ludu wszystkim i zastąpił wszystko, co oni osiągnęli i uzyskali; taką to odpowiedź powinni usłyszeć trzej przyjaciele Hioba, jak również Elihu i sam Hiob (Hi 10:13; por. Ef 3:9).
 6. To, iż Bóg przyszedł pod koniec Księgi Hioba, wskazuje, że Hiobowi w jego ludzkim życiu brakowało samego Boga; z tego powodu księga ta nie jest tak naprawdę ukończona: Hiob powinien był zyskać w pełni Boga w Chrystusie, żeby uczynić siebie jedno z Bogiem i móc Nim się radować jako swoim działem w Chrystusie; takie objawienie można znaleźć jedynie w Nowym Testamencie — 40:10–14; 42:1–6; 10:13; por. Ef 3:9.

II. Poruszanie się Boga w człowieku odbywa się w Nowym Testamencie i zaspokaja potrzebę człowieka, jaką ten ma przed Bogiem; obejmuje okres od pierwszego przyjścia Chrystusa do przejawienia się Nowej Jerozolimy w nowym niebie i nowej ziemi; to poruszanie jest czymś niesłychanym w dziejach ludzkości – J 1:1, 14; Ef 3:16–19; Obj 21:2, 9–10:

A. Bóg wybrał i powołał człowieka, dlatego musi on uwierzyć w Jezusa Chrystusa, który jest wcielonym Bogiem i który prowadził ludzkie życie, umarł, zmartwychwstał i wniebowstał dla ludzi i z nimi, i który jako pneumatyczny Chrystus stał się dla nich życiodajnym Duchem, żeby móc być ich zbawieniem, życiem i wszystkim (objawiają to księgi od Ewangelii Mateusza po List do Rzymian):

1. Bóg przyszedł, żeby począć się w ludzkiej dziewicy i z niej się narodzić oraz być człowiekiem i w ten sposób wnieść boskość w człowieczeństwo oraz sprawić, że Bóg i człowiek zespolą się i staną jedną całością – nie jakąś trzecią substancją – Kpł 2:4–5; J 1:1, 14; Mt 1:20, 23; 1 Tm 3:16.
2. Jezus prowadził życie, w którym wszystko czynił w Bogu, z Bogiem i dla Niego; Bóg był obecny w Jego życiu, a On był jedno z Bogiem; w swym ludzkim życiu Pan postawił przed nami swoje pełne cierpienia życie jako wzór, abyśmy je skopiowali, wstępując w Jego ślady i nimi podążając; chodzi nie o to, byśmy imitowali Go i Jego życie, lecz byśmy stawali się Jego powieleniem, radując się Nim jako łaską w cierpieniach; dzięki temu On sam powieliła się w nas jako zamieszkujący w nas Duch wraz z całym bogactwem swego życia – Ef 4:20–21; 1 P 2:21.
3. Jezus Chrystus, który jest wcielonym Trójjedynym Bogiem i ucieleśnieniem Trójjedynego Boga (Kol

- 2:9), poniósł w swoim człowieczeństwie zastępczą i wszechzawierającą śmierć, żeby położyć kres wszystkiemu, co negatywne, i z wnętrza siebie uwolnić dla nas boskie życie (Łk 12:49–51; J 12:24).
4. Przewycięzył śmierć, wszedł we wszystko wytwarzające zmartwychwstanie, narodził się, żeby być pierworodnym Synem Bożym (który wnosi człowieczeństwo w boskość) i stać się życiodajnym Duchem w celu wytworzenia i ukonstytuowania Ciała Chrystusa — Dz 2:23–24, 32; 13:33; Rz 1:3–4; 8:28–29; J 20:22; 1 Kor 15:45; 12:13.
 5. Dokonał wniebowstąpienia, wstał ponad wszystko do niebios i został uczyniony Panem, Chrystusem, Wodzem i Zbawicielem (Dz 2:36; 5:31) ze względu na krzewienie i budowanie kościoła — Jego królestwa (1:8; 26:16–18).
 6. W śmierci, zmartwychwstaniu i wniebowstąpieniu uczynił wierzących jedno ze sobą; a zatem Jego śmierć, zmartwychwstanie i wniebowstąpienie — wszystko to należy do nich — a Jego doświadczenie stało się ich historią — Rz 6:5–6; Ef 2:5–6; *Hymny*, nr 20,2, zwrotka 4.
- B. Człowiek, który jest wierzącym w Chrystusa, musi wzrastać w Jego boskim życiu, żeby móc się przeobrazić w to, czym On jest, za pośrednictwem Ducha, który udziela życia; w ten sposób będzie mógł zbudować się ze świętymi i być Ciałem Chrystusa, organizmem, który wyrazi Trójjedynego Boga w Chrystusie, i będzie nowym człowiekiem, nowym Bożym stworzeniem realizującym wieczną Bożą ekonomię w zwieńczeniu Nowej Jerozolimy — zespolenia Trójjedynego Boga z otoczonym chwałą trójczęściowym człowiekiem, które będzie zbiorowym przejawem Boga-człowieka w wieczności (objawiają to księgi od Pierwszego Listu do Koryntian po Księgę Objawienia):

1. Bóg odkupił nas w Chrystusie, przebaczył grzechy, obmył nas, usprawiedliwił i pojednał ze sobą; umieścił w Chrystusie i uczynił Go naszą sprawiedliwością, uświęceniem oraz odkupieniem — Ef 1:7; 1 Kor 6:11; Rz 3:22; 5:10; 1 Kor 1:30.
2. Bóg odrodził nas poprzez zmartwychwstanie Chrystusa (1 P 1:3), a teraz odnawia nas, przeobraża i upodabnia do swego obrazu chwały (Tt 3:5; Rz 12:2; Ef 4:23; 2 Kor 4:16; 3:18; Rz 8:28–30; Flp 3:21).
3. Odnawiając i przeobrażając, pochłania nas i umieszcza w swej śmierci ze względu na społeczność Jego cierpienie, które sprawiają nam wieczną wagę chwały, byśmy doświadczali Go w Jego zmartwychwstaniu i zyskiwali w Jego niezgłębionym bogactwie — 2 Kor 4:16–18, 10; Flp 3:10, 8; Ef 3:8.
4. Bóg Ojciec jest ucieleśniony w Bogu Synu (Kol 2:90), Bóg Syn urzeczywistniany jest jako Bóg Duch, a Bóg Duch przychodzi, by zamieszkać w nas i być rzeczywistością Trójjedynego Boga (J 14:16–20); Ojciec, Pan i Duch — Trójjedyny Bóg — stali się źródłem, pierwiastkiem i esencją kościoła, który jest Ciałem Chrystusa (Ef 4:4–6).
5. Chrystus miał wiele do powiedzenia uczniom o tajemnicy Trójjedynego Boga, który jest rzeczywistością w wierzących, ale uczniowie nie mogli tego unieść, dopóki Duch rzeczywistości nie przyszedł i tych rzeczy im nie objawił (J 16:12–15); Duch rzeczywistości uczynił to głównie wobec apostoła Pawła, który dopełnił Słowo Boże, czyli boskie objawienie (Kol 1:25–27) związane z Chrystusem jako tajemnicą Boga (2:2b) i kościołem jako tajemnicą Chrystusa (Ef 3:4).
6. Chrystus, boski dział wyznaczony świętym przez Boga i życie w wierzących, stał się wszystkimi

członkami nowego człowieka i jest w tych wszystkich członkach nowego człowieka, który jest Jego organicznym Ciałem; Bóg chce uczynić Chrystusa, ucieleśnienie Boga, wszystkim dla nas, wierzących w Chrystusa — Kol 1:12, 15–19; 3:4a, 10–11; 1 Kor 12:12–13.

7. Jako życiodajny Duch mieszka w nas, by uczynić siebie i wszystko, co zrealizował, uzyskał i osiągnął, rzeczywistym dla nas; w ten sposób możemy być jedno z Nim i ulegać przeobrażeniu w ten sam obraz, co Pan, od chwały do chwały; dzięki zwracaniu swego serca do Pana możemy oglądać Jego chwałę i sami Go widzieć oraz odbijać Jego chwałę, żeby umożliwić innym zobaczenie Go za pośrednictwem nas — 2 Kor 3:16–18.
8. Bóg w Chrystusie będzie realizował w nas swoje dzieło przeobrażenia, aż zwieńczy to przeobrażenie w Nowej Jerozolimie, które obejmie wpierw zwycięzców — w tysiącletnim królestwie (Obj 2:7) — a ostatecznie wszystkich świętych w nowym niebie i nowej ziemi; w ten sposób uczyni cały swój wybrany i odkupiony lud swoim zbiorowym wyrazem na wieki przejawiającym w najpełniejszym stopniu Jego, a nie jedynie jakieś ludzkie cnoty (jak to zrobił Hiob) — (21:1 — 22:5).

Poselstwo ósme

Wieloraka mądrość Boża

Wersety biblijne: Prz 1:2; 8:1–31; 9:10; Rz 11:33;
1 Kor 1:24, 30; Kol 2:2–3; Ef 3:10.

I. Księga Przysłów podkreśla mądrość, jaką otrzymaliśmy od Boga dzięki kontaktowaniu się z Nim – 1:2; 2:10; 4:5; 9:10; 11:2b; 14:33a:

- A. Tematem tej księgi jest prowadzenie pobożnego życia dzięki Bożej mądrości – 3:13–18; 8:11.
- B. Centralna myśl tej księgi jest następująca: powinniśmy szukać mądrości, żeby móc prowadzić pobożne życie na ziemi, które Bóg przychylnie przyjmuje – 2:1–9.
- C. Mądrość pochodzi od Boga: „Jahwe daje mądrość; z jego ust pochodzi poznanie i zrozumienie” – w. 6.
- D. Mądrość jest cenniejsza i lepsza od złota, srebra i korali i bardziej upragniona niż co innego – 3:14–15; 8:11, 19.
- E. W niektórych fragmentach Księgi Przysłów mądrość Boża jest spersonifikowana – 1:20; 3:19; 4:5–9; 8:1–36:
 - 1. To, że Boża mądrość jest uosobiona, jest nawiązaniem do drugiego z Boskiej Trójcy, który stał się mądrością od Boga dla wszystkich nowotestamentowych wierzących – Mt 11:19; Kol 2:3; 1 Kor 1:24, 30.
 - 2. „Jahwe mądrością założył ziemię” – Prz 3:19a:
 - a. Tym, za pomocą którego Jahwe założył ziemię i utrwalił niebiosa, jest Chrystus – mądrość Boża – 1 Kor 1:24.
 - b. Mądrość jako mistrz rzemiosła Bożego stworzenia wszechrzeczy jest Bożym upodobaniem – Prz 8:30.
 - c. Boże stworzenie wszechrzeczy dokonuje się przez Chrystusa, który jest mądrością i Bożym upodobaniem – 3:19; Kol 1:16–17; Hbr 1:2.

II. List do Rzymian 11:33a mówi o Bożej mądrości: „O, głębio bogactwa i mądrości, i poznania Boga!”:

A. To ważne, żeby widzieć różnicę, jaka istnieje między mądrością a poznaniem — w. 33:

1. Mądrość służy planowaniu i zamyślaniu czegoś — Ef 1:9; 3:11.
2. Mądrość uwidacznia się w zapoczątkowaniu czegoś, jak wskazuje na to List do Rzymian 11:36: „Bo z Niego i przez Niego, i ku Niemu jest wszystko”.
3. Bóg jest jedynym Inicjatorem: „jeden Bóg, Ojciec, z którego jest wszystko” — 1 Kor 8:6a:
 - a. Bóg zapoczątkował wiele rzeczy, lecz nie dzięki swej wiedzy, ale mądrości — Prz 3:19; 8:12, 22–31.
 - b. Gdy Bóg przychodzi, by zastosować to, co zapoczątkował, przejawia swoje poznanie.

B. Boża mądrość to „mądrość Boga w tajemnicy, mądrość, która była ukryta, którą przed wiekami Bóg przeznaczył ku naszej chwale” — 1 Kor 2:7:

1. Jako Boże centrum i nasz dział, którym możemy się radować, Chrystus jest Bożą mądrością w tajemnicy, która jest głęboka i zupełna — Rz 11:33.
2. W Bogu znajduje się mądrość w tajemnicy; ta mądrość była ukryta i przeznaczona przed wiekami ku naszej chwale — 1 Kor 2:7.

C. „Jedynemu mądrymu Bogu przez Jezusa Chrystusa — Jemu chwała na wieki wieków. Amen” — Rz 16:27:

1. W kościołach miejscowych na całej ziemi wszyscy oddajemy chwałę jednemu mądrymu Bogu.
2. Mądry Bóg dał nam Jezusa Chrystusa według objawienia tajemnicy, która w czasach wieków okryta była milczeniem; On jest również Tym, który nas zbawił, odrodził i za pomocą swego boskiego udzielania nieustannie nas odnawia i przeobraża i który

na koniec otoczy nas chwałą i upodobni do obrazu
pierworodnego Syna Bożego, wnosząc nas do chwały – w. 25; 3:24–25; 5:10; 8:16, 23, 29; 12:1–2.

III. Chrystus jest Bożą mądrością – 1 Kor 1:24:

- A. W Nowym Testamencie uosobioną Bożą mądrością jest Chrystus jako jej rzeczywistość – Prz 8:1, 12; 9:1; Łk 2:40, 52; 7:35; Mt 11:19:
1. Mądrość płynąca z bóstwa Chrystusa ujawniała się stosownie do Jego wzrostu cielesnego – Kol 2:2–3; Łk 2:40, 52.
 2. Ewangelia Mateusza 11:19b wskazuje, że mądrością jest Chrystus:
 - a. Wszystko, co Chrystus robił, dokonywało się dzięki Bożej mądrości, którą jest On sam – 1 Kor 1:24.
 - b. Mądrość ta została usprawiedliwiona, poświadczona, przez Jego mądre czyny, Jego mądre uczynki.
 3. W Ewangelii Łukasza 7:35 Pan Jezus rzekł: „mądrość usprawiedliwiona jest przez wszystkie swoje dzieci”:
 - a. Ci, którzy wierzą w Chrystusa, są dziećmi mądrości, tymi, którzy usprawiedliwiają Chrystusa i Jego czyny i którzy podążają za Nim jako ich mądrością.
 - b. Chrystusowe dzieło polega na uczynieniu nas dziećmi mądrości, które dbają o życie mądrości.
- B. W Chrystusie „są ukryte wszystkie skarby mądrości i poznania” – Kol 2:3:
1. Bóg jest jedynym źródłem mądrości i poznania:
 - a. Musimy prześledzić mądrość i poznanie i dojść do ich prawdziwego źródła w Bogu – 1 Kor 8:6.
 - b. Wszystkie skarby mądrości i poznania są ukryte w Chrystusie, który jest tajemnicą Boga – Kol 2:2–3.

2. O tym, że mądrość i poznanie są ucieleśnione w Chrystusie, dowodzą słowa, jakie On wypowiedział, zwłaszcza te zapisane w Ewangeliach Mateusza i Jana:
 - a. Pańskie słowa zapisane w tych dwóch księgach zawierają najwyższą filozofię.
 - b. Koncepcja zawarta w Pańskich słowach jest głęboka i istotna.
3. Ponieważ mądrość i poznanie przechowywane są w Chrystusie jako skarb, nie posiadziemy mądrości ani poznania, jeśli nie będziemy mieli Chrystusa – Kol 1:27; 3:4, 10–11.
4. Jeśli ćwiczymy się w tym, by mieć kontakt z Panem, Chrystus jako życiodajny Duch przesyci naszego ducha i umysł i w doświadczeniu posiadziemy mądrość oraz poznanie, które są ukryte w Chrystusie – 2:3.

IV. My, wierzący, jesteśmy w Chrystusie, a On stał się dla nas mądrością od Boga – 1 Kor 1:30:

- A. To, czym my, wierzący, jako nowe stworzenie jesteśmy i co mamy, jest z Boga, a nie z nas – Rz 11:36.
- B. Chrystus, który jest naszą mądrością, jest wszechzawierający i staje się mądrością dla nas od Boga w sprawiedliwości, uświęceniu i odkupieniu – 1 Kor 1:30:
 1. Dzięki Chrystusowi, który jest naszą sprawiedliwością, zostaliśmy usprawiedliwieni przez Boga, żebyśmy mogli odrodzić się w duchu i przyjąć boskie życie – Rz 5:18.
 2. Poprzez Chrystusa jako nasze uświęcenie jesteśmy uświęceni w duszy, czyli przeobrażani Jego boskim życiem w umyśle, emocjach i woli – 6:19, 22; 12:2; 2 Kor 3:18.
 3. Chrystus jako nasze odkupienie służy odkupieniu naszego ciała, a dzięki temu odkupieniu zostaniemy

przemienieni Jego boskim życiem w swoim ciełe i uzyskamy Jego chwalebne podobieństwo — Rz 8:23; Flp 3:21.

C. Wyrażenie *dla nas od Boga* w Pierwszym Liście do Koryntian 1:30 odnosi się do czegoś, co jest terazniejsze, praktyczne i czego doświadczamy na zasadzie przekazu:

1. To, że Chrystus staje się mądrością dla nas od Boga, wskazuje, iż zachodzi przekaz Chrystusa jako mądrości od Boga do nas ze względu na nasze codzienne doświadczenie — w. 30.
2. Chrystus, który jest mądrością, powinien nieustannie płynąć do nas od Boga i być naszą terazniejszą i praktyczną mądrością w naszym doświadczeniu.
3. Jeśli będziemy trwać z Panem, by przyjmować Jego udzielanie (J 15:4–5), On przekaże w nas siebie jako mądrość do radzenia sobie z problemami i różnymi sprawami.
4. Jeśli jesteśmy jedno z Panem i przyjmujemy Jego udzielanie, doświadczymy Go jako naszej radości i takim Nim będziemy się radowali dzień po dniu i w każdej godzinie — 1 Kor 6:17; 1:30.

V. Wieloraką mądrość Boga będzie dane poznać przez kościół zwierzchnościom i władzom w okręgach niebiańskich — Ef 3:10:

- A. Zwierzchności i władze to zwierzchności i władze anielskie, zarówno dobre, jak i złe.
- B. List do Efezjan 3:10 odnosi się zwłaszcza do niegodziwców — szatana i jego aniołów:
1. Szatan ma swoje królestwo, aniołów i sferę rządów — Mt 12:26; 25:41; Ef 6:12:
 - a. Szatańska sfera rządów znajduje się w powietrzu i na ziemi — 2:2; 1 J 5:19.

- b. Księga Daniela wskazuje, że wszystkie narody na ziemi podlegają rządóm szatana, które mają miejsce w powietrzu — 10:13.
- 2. Przez kościół Bóg da poznać swą mądrość nie tylko ludziom, lecz także zbuntowanym aniołom, którzy są zwolennikami Bożego wroga — Obj 12:7.
- C. Nawet bunt szatana mieści się w sferze Bożej mądrości — Iz 14:12–14:
 - 1. Gdyby nie bunt szatana, nie dano by w pełni poznać Bożej mądrości.
 - 2. Szatan stworzył Bożej mądrości wiele okazji do przejawiania się w wieloraki sposób, czyli w różne sposoby, w różnych aspektach i z różnych stron — Ef 3:10.
 - 3. Ostatecznie szatan, Boży wróg zostanie ujarzmiony i pozna wieloraką Bożą mądrość — w. 10.
- D. Kiedy Boży wybrani i odkupiony lud raczy się i raduje bogactwem Chrystusa, bogactwo to tworzy z niego kościół, przez który wieloraka mądrość Boga dana jest poznać anielskim zwierzchnościom i władzom w okręgach niebiańskich — w. 8–10:
 - 1. Dzień nadchodzi, kiedy to przez kościół szatan i jego aniołowie zostaną zawstydzeni.
 - 2. Zdadzą oni sobie sprawę, że wszystko, co uczynili, stworzyło Bogu okazję do przejawienia Jego mądrości.

VI. Nowa Jerozolima, ostateczne zwieńczenie kościoła, będzie pełna mądrości — Obj 1:11; 21:2, 9–11; 22:16:

- A. Nową Jerozolimę zaprojektował i zbudował Bóg, Architekt i Budowniczy miasta, „które ma fundamenty” — Hbr 11:10:
 - 1. Wskazuje to, że Bóg jest wprawnym Projektantem i Rzemieślnikiem.

2. Będąc takim Architektem i Budowniczym, Bóg z pewnością nie zaprojektował ani nie pobrał fizycznego miasta — Obj 21:9–11.
 3. Mówienie, że Nowa Jerozolima jest fizycznym miastem, umniejsza Bożą mądrość i lekceważy Jego — wiecznego, mądrego Architekta — Hbr 11:10.
 4. Bóg zaprojektował i zbudował duchową całość, żeby uzyskać swój zbiorowy wyraz — Obj 21:9–11.
 5. W swej mądrości Bóg buduje Nową Jerozolimę, udzielając nam siebie jako Architekta i Budowniczego — Hbr 11:10; 2 Kor 13:14; Obj 21:2; 22:1–2.
- B. Jeśli uświadamiamy sobie, że Nowa Jerozolima jest znakiem symbolizującym duchowe i boskie rzeczy, zachcniemy widzieć Bożą mądrość w tym mieście — 1:1; 21:9–11.
- C. Bóg jest mądrym Architektem i Budowniczym, który projektuje i buduje takie miasto, żeby było pełnym przejawem Jego wielorakiej mądrości — Ef 3:10; Obj 21:2, 9–11.

Poselstwo dziewiąte

**Czytać Księgę Przysłów z duchem modlitwy,
aby odkryła ona przed nami swoje perły i perełki,
które wzmocnią nasze życie podążania za Chrystusem
ze względu na wypełnienie się Bożej ekonomii**

Wersety biblijne: Prz 1:1–7; Ef 4:22–24; 6:17–18.

I. Księga Przysłów to zbiór słów mędrców (1:1–7); kładzie ona nacisk na mądrość, jaką człowiek otrzymuje od Boga za sprawą kontaktowania się z Nim (por. 2 Krn 1:10–12; Kol 2:2–3; 1:28–29), i uczy go, jak powinien się zachowywać i jak kształtować swój charakter w ludzkim życiu (por. Flp 1:20; Ga 6:7–8; 5:22–26):

- A. Ponieważ przysłowia zawarte w tej księdze zostały zebrane głównie przez dwóch królów (Salomona i Ezechiasza) w wieku prawa, można ją uznać za uzupełnienie prawa.
- B. Prawo jest portretem Boga i jako takie wymaga, aby Boży ludzie je zachowywali, i w ten sposób zostali uczynieni kopiami Boga ze względu na Jego wyraz i otoczenie Go chwałą – por. Rz 8:4.
- C. Księga Przysłów, jako uzupełnienie prawa, poucza ludzi, jak powinni się zachowywać i kształtować siebie zgodnie z Bożymi przymiotami, czyli zgodnie z tym, czym Bóg jest.

II. Księga Przysłów ma szczególny charakter: przedstawia nam słowa mądrości, pochodzące od wielu starożytnych mędrców; jednomyślnie uznawana jest ona za dobrą przez wszystkich, którzy ją czytają; musimy jednak sobie uświadomić, że to, czym ta księga dla nas jest, zależy od tego, jaką jesteśmy osobą i w jaki sposób tę księgę przyjmujemy:

- A. Jeśli jesteśmy ludźmi etycznymi o silnym umyśle i pragniemy być doskonali jako ludzie prawdziwie moralni, bez wątpienia księga ta pomoże nam odnieść sukces w podążaniu za doskonałością; nie pomoże nam jednak stać się ludźmi, którzy żyją w swoim duchu według Ducha Bożego (2 Tm 4:22; Rz 1:9; 2:29; 7:6; 8:4–6, 9–11, 16; 1 Kor 16:18; 2 Kor 2:12–13; Flp 3:3; Ga 5:15–17, 22–25; 6:18; Ef 5:18; 6:18):
1. W Starym Testamencie Hioba zaspokajała jego prawość, podążanie za ludzką doskonałością, ale Bóg nie tego od niego oczekiwał; to wręcz zastąpiło to, czego Bóg od niego pragnął, i stało się wrogiem Boga, przeszkadzając Hiobowi, człowiekowi stworzonemu przez Boga, w wypełnieniu Bożego zamysłu.
 2. Boży zamysł wobec Hioba polegał na tym, aby zyskał on Boga ze względu na otoczenie Go chwałą, wyrażenie Go; najwznioślejszą służbą, jaką możemy ofiarować Bogu, jest zyskanie Go w najwyższym stopniu, napełnienie się Nim, aby Go wyrazić dla Jego chwały — Flp 3:7–8, 12; Iz 43:7; 1 Kor 6:20; 10:31; por. J 17:1.
 3. Zamysł, jaki przyświecał Bogu, gdy stwarzał człowieka, polegał na tym, aby człowiek Go zyskiwał i się Nim napełniał, i w ten sposób stał się Jego wyrazem, a nie wyrazem ludzkiej doskonałości; dlatego Bóg zburzył sukces, jaki Hiob odniósł w sferze ludzkiej doskonałości; następnie przyszedł objawić siebie Hiobowi, wskazując tym samym, że Hiob powinien podążać za Nim i powinien zyskiwać i wyrażać Jego — Hi 42:1–6; 10:13; Ef 3:9; Flp 3:14; 2 Kor 3:18; 4:16–18.
- B. Kiedy podchodzimy do Księgi Przysłów, musimy odwrócić się od naszego umysłu i zwrócić do ducha, mo-

- dląc się w swoim duchu (Ef 6:18; Łk 18:1; Kol 4:2); jeśli w ten sposób będziemy do niej podchodzili, będziemy dotykali Słowa przez nowego człowieka i będziemy żyli nie przez naturalnego człowieka, starego człowieka ani przez swoje „ja”, lecz przez Pana Jezusa, który jest naszym życiem i osobą żyjącą w naszym duchu (2 Tm 4:22; J 6:57, 63; Jr 15:16).
- C. Musimy odrzucić samodoskonalenie się, potępić budowanie naturalnego człowieka w starym stworzeniu (por. Mt 16:24; Rz 6:6; Ga 2:20) i podchodzić do Księgi Przysłów jako ci, którzy zostali odrodzeni w nowym stworzeniu (Ef 4:22–24; 2 Kor 4:16), ćwicząc swego ducha, w którym jest Duch, aby wejść w kontakt ze słowem w duchu modlitwy; dzięki temu słowa zawarte w tej księdze staną się dla nas duchem i życiem (J 6:63; Mt 4:4; Ef 6:17–18).
- D. Jako nowotestamentowi wierzący powinniśmy wierzyć, że Księga Przysłów stanowi część świętego słowa zawartego w Bożym Piśmie Świętym; psalmista mówi: „Wzniosę ręce do przykazań Twoich, które kocham” (Ps 119:48); kiedy wznosimy ręce do słowa Bożego, znaczy to, że przyjmujemy je życzliwie i z radością i mówimy na nie „amen” (Ne 8:5–6).
- E. Księga Przysłów jest Bożym tchnieniem, które możemy wdychać, aby przyjąć od Boga zaopatrzenie w życie; Biblia to Boże wydychanie; kiedy czytamy jakiś werset za pomocą wszelkiej modlitwy, takie modlitewne czytanie staje się naszym wdychaniem Bożego tchnienia — 2 Tm 3:16; Ef 6:17–18:
1. Każde słowo w Księdze Przysłów jest Bożym oddechem, całkowicie ucieleśnionym w Chrystusie; czytając ją, musimy wdychać wszystko, co wyszło z Boga w postaci oddechu; jeśli będziemy wdychali boskie tchnienie w Księdze Przysłów, wówczas im

więcej będziemy przyjmowali tchnienia przemawiającego Boga, tym bardziej będziemy się radowali Chrystusem — 2 Tm 3:16; J 20:22.

2. Podczas gdy dzieciom Izraela nakazywano zachowywać przykazania, uchwały i przepisy, my dzisiaj musimy zachowywać Chrystusa; jeśli będziemy Go przyjmowali, zachowywali i mocno się Go trzymali, będziemy Go zyskiwali, radowali się Nim i Go żyli; musimy kochać Chrystusa, zachowywać Go, nauczać, nosić niczym szatę i Go pisać — Pwt 6:1, 5–9; Flp 3:9; 1:19–21a.

3. Ponieważ Pismo Święte jest oddechem Boga, Jego wydychaniem (2 Tm 3:16), powinniśmy je wdychać, przyjmując je — w tym także Księgę Przysłów — za pomocą wszelkiej modlitwy (Ef 6:17–18); kiedy uczymy o Biblii, powinniśmy wydychać Boga, tak by inni mogli Go przyjąć jako oddech.

F. Winniśmy czytać Księgę Przysłów napełniając się pełnią Boga w naszym duchu (Ef 5:18–19; 3:19); winniśmy ją ponadto czytać w nowotestamentowym Duchu życia (Rz 8:2), za pośrednictwem naszego odrodzonego ducha (w. 16) i zespalając czytanie z modlitwą (Ef 6:17–18), aby w ten sposób zespolić słowa, które czytamy, z duchem i życiem (por. J 6:63).

III. W świetle Bożej ekonomii większe przysłówia, perły, jak również te mniejsze, perełki, nie mają nam służyć do budowania starego człowieka; przeciwnie, winny one nam służyć do budowania nowego człowieka, aby wzmocnić nasze życie podążania za Chrystusem ze względu na wypełnienie się Bożej ekonomii, polegającej na utworzeniu i zbudowaniu Ciała Chrystusa, które zwieńczy Nową Jerozolimę — pragnienie Bożego serca i Jego ostateczny cel:

A. Musimy przyjmować żywe i działające słowo Boga za pośrednictwem ducha modlitwy, abyśmy mogli zbudować

wać naszego nowego człowieka i byli w stanie rozróżniać naszego ducha od duszy — Hbr 4:12:

1. Strategia wroga zawsze polega na tym, aby wymieszać naszego ducha z duszą; naszym największym problemem jest to właśnie wymieszanie; im lepiej znamy Boga dzięki temu, że napełniamy się Jego światłem, Jego obecnością, tym bardziej cenimy czystość ponad moc — Mt 5:8; Łk 11:34–36; Ps 119:105, 130.
 2. Sposobem na oczyszczenie się z takiego wymieszania jest objawienie pochodzące od Ducha Świętego; rozdzielenie duszy od ducha ma miejsce wówczas, gdy Boże słowo nas oświeca, świecąc w naszym wnętrzu i objawiając myśli i zamiary naszego serca — 36:10; 1 P 2:9.
 3. Każda rzecz, jaką widzimy w Bożym świetle pochodzącym z Jego słowa, zostaje przez to światło zabita; zabijanie, które pochodzi od światła, to jedno z najwspanialszych doświadczeń chrześcijanina; rozdzielenie duszy od ducha jest wynikiem tego świecenia — Iz 6:1–8; Dz 9:1–4; 13:9–10.
 4. Objawienie to ujrzanie tego, co widzi Bóg; to Bóg, który otwiera nam oczy, abyśmy ujrzeli swoje zamiary i najgłębsze myśli w naszej istocie tak, jak widzi je On; gdy tylko Bóg obnaża nasze myśli i pokazuje nam zamiary naszego serca, nasza dusza zostaje oddzielona, czy też rozdzielona od naszego ducha.
 5. W oderwaniu od modlitewnego czytania Księga Przysłów stanowi jedynie zbiór przysłów; jeśli jednak będziemy czytali ją z modlitwą, czyli modlitewnie czytali, takie czytanie sprawi, że wszystkie przysłowia staną się dla nas słowami ducha i życia.
- B. Nie powinniśmy podchodzić do Księgi Przysłów jako ci, którzy trzymają się litery, lecz jako ci, którzy szukają Boga; winniśmy być tymi, którzy całym swoim

sercem szukają Boga, którzy szukają Jego przychylności, błagając Go przed Jego obliczem, którzy proszą Boga, aby rozjaśnił nad nimi swoją twarz, i którzy chodzą w Bożej obecności — Ps 27:8; 105:4; 119:2, 10, 58, 135, 168; 2 Kor 3:6.

IV. List do Efezjan 4:22–24 mówi nam wyraźnie, że każdy wierzący w Chrystusa ma w sobie dwóch ludzi — starego człowieka oraz nowego człowieka; stary człowiek jest z Adama i powstał za sprawą naszych naturalnych narodzin, nowy człowiek zaś jest z Chrystusa i powstał za sprawą naszych nowych narodzin, odrodzenia; musimy prowadzić życie zdejmowania z siebie starego człowieka i przyoblekania się w nowego człowieka; w świetle Bożej ekonomii Księga Przysłów nie powinna nam służyć do kultywowania i budowania starego człowieka, lecz do kultywowania i budowania odrodzonego nowego człowieka:

- A. Aby wejść w samą istotę znaczenia Księgi Przysłów w świetle Bożej ekonomii, musimy być tymi, którzy żyją według nowego stworzenia (Ga 6:15); stare stworzenie to nasz stary człowiek w Adamie (Ef 4:22), nasza naturalna istota z urodzenia, pozbawiona Bożego życia i boskiej natury; nowe stworzenie to nowy człowiek w Chrystusie (w. 24), nasza odrodzona przez Ducha istota (J 3:6) z wbudowanymi w nią Bożym życiem i boską naturą (w. 36; 2 P 1:4), z Chrystusem jako jej budulcem (Kol 3:10–11), która stała się nową konstytucją.
- B. W naszym duchu znajduje się cudowny, wspaniały, przetworzony, wszechzawierający, siedmiokrotnie wzmocniony, życiodajny Duch (Flp 1:19; Obj 4:5; 5:6; 1 Kor 15:45; 2 Kor 3:6; Rz 8:16); kiedy będziemy ćwiczyli swego ducha, aby wejść w kontakt z Chrystusem

jako żywym Słowem Bożym (J 1:1; 5:39–40), zawartym w spisanim słowie Bożym (10:35), stanie się On dla nas zastosowanym słowem Bożym jako Duchem (Ef 6:17–18); wówczas, gdy będziemy czytali jakieś słowo w Biblii, stanie się ono dla nas duchem i życiem, aby nas ożywić (J 6:63).

C. Biblia musi przestać być dla nas księgą, która z pozoru uczy nas kultywować siebie i budować naturalnego człowieka, i stać się księgą, która jest w rzeczywistości pełna światła, życia, ducha i duchowego pokarmu; stanie się to dzięki temu, że będziemy przyjmowali ją w duchu i atmosferze modlitwy; zburzy to nasze „ja”, skruszy naturalnego człowieka i zaopatrzy nas w zwieńczonego Ducha Trójjedynego Boga.

V. Musimy być ludźmi, którzy kochają Pana i podążają za Chrystusem, a nie za własną doskonałością (por. Flp 3:3–14), i którzy kochają Pańskie słowo w całej Biblii i czytają je z duchem modlitwy nie po to, by szukać w nim doktryny zapisanej literą, lecz Ducha i słowa życia (por. J 5:39–40; 2 Kor 3:6); winniśmy czytać Księgę Przysłów nie po to, by uzyskać pomoc do samodoskonalenia się, lecz po to, by karmić swego ducha, dzięki czemu będziemy mogli prowadzić chrześcijańskie życie, które będzie doskonałe w boskich cnotach, będących wyrazem boskich przymiotów (Ga 5:22–23; Mt 5:5–9).

Poselstwo dziesiąte

Prowadzić pobożne życie

Wersety biblijne: Prz 29:18a; 23:23; 20:27; 4:23; 10:12b; 17:9.

I. „Gdzie nie ma wizji, lud się rozprzęga” – Prz 29:18a:

- A. W Biblii *wizja* oznacza niezwykłą scenerię; odnosi się do szczególnego widzenia – chwalebnego i wewnętrznego – i do duchowej scenerii, jaką widzimy, pochodzącą od Boga – Ez 1:1, 4–28; Dn 7:1, 9–10, 13–14.
- B. Aby mieć wizję, potrzebujemy objawienia, światła i wzroku – Ef 1:17–18a.
- C. Niebiańska wizja rządzi nami, ogranicza nas, kontroluje, kieruje nami, ocala nas, radykalnie zmienia, zachowuje w prawdziwej jedności i dodaje śmiałości, byśmy szli naprzód – Prz 29:18a.
- D. Kiedy widzimy wizję, cała nasza wewnętrzna istota robi wewnętrzny zwrot i ulegają zmianie nasze myśli, koncepcje i postawa.
- E. Niebiańska wizja nas motywuje, dodaje nam energii, podtrzymuje, udziela wytrwałości, wprowadza nas w bieżące Pańskie poruszanie i sprawia, że nasze życie nabiera pełnego znaczenia i zamyśłu – Hbr 1:8; 12:1–2; Ef 3:11; 2 Tm 1:9; 3:10; Obj 1:9; 3:10.
- F. Każdy, kto służy Panu, musi być człowiekiem z wizją; wewnętrzna wizja radykalnie zmieni sposób, w jaki służymy Panu – Dz 26:13–19; Rz 1:9.
- G. Poddani niebiańskiej wizji, prowadzeni jesteśmy w kierunku Bożego przeznaczenia, a nasze życie podlega kontroli według Bożej ekonomii – Flp 3:13–14; 1 Tm 1:4.
- H. Rządząca wizja, zawarta w Biblii, to Trójjedyny Bóg, który wbudowuje siebie w swój wybrany i odkupiony lud, żeby przesyć całą istotę każdego z nich

Boską Trójką ze względu na powstanie i zbudowanie Ciała Chrystusa, znajdującego zwieńczenie w Nowej Jerozolimie — Ef 4:4–6; Obj 21:2, 9–10.

II. „Nie sprzedawaj — nabywaj prawdę” — Prz 23:23a:

A. Prawda jest czymś, co musimy kupować, z czym wiąże się cena:

1. Kupowanie wymaga poniesienia kosztu.
2. Jeśli chcemy być mili Panu i opowiadać się za prawdą, musimy ponieść koszt — por. Obj 3:18.
3. Jeśli nasze serca są gotowe na przyjęcie miłości prawdy i nabywamy prawdę za każdą cenę, będziemy błogosławieni — 2 Tes 2:10–11; Prz 23:23.

B. Boska prawda jest niepodważalna i musimy być bezwzględnie oddani prawdzie i stać na straży jej niepodważalności — J 14:6; 18:37; 3 J 3–4, 8:

1. Być bezwzględnie oddanym prawdzie to inaczej odłożyć na bok swe uczucia, nie przywiązywać wagi do osobistych więzi i nie obstawać przy swoim „ja” — Mt 16:24–25; 1 P 1:22.
2. Prawda tworzy jedyny standard; musimy też stanąć po jej stronie, by przeciwstawić się sobie; staniemy na straży niepodważalności prawdy jedynie wtedy, gdy zostaniemy uwolnieni od samych siebie — J 8:32; 2 J 2; 3 J 3–4.
3. Musimy nauczyć się szanować Bożą prawdę, obierać jej drogę i nie iść w tej dziedzinie na żadne ustępstwa — 2 P 2:2.

C. Ze względu na zwieńczenie boskiej ekonomii musimy być bezwzględnie oddani obecnej prawdzie — 1:12:

1. Obecna prawda to prawda, która towarzyszy wierzącym, prawda, którą oni już otrzymali i którą teraz posiadają — w. 12.
2. Obecna prawda obejmuje objawienie dotyczące wiecznej ekonomii Boga (Ef 1:10; 3:9), Boskiej Trójcy

(2 Kor 13:13; Obj 1:4–5), osoby i dzieła wszechzawierającego Chrystusa (Kol 2:9, 16–17; 3:11), zwieńczonego życiodajnego Ducha (J 7:39; 1 Kor 15:45b; Obj 22:17), wiecznego życia Bożego (J 3:15–16), kościoła jako Ciała Chrystusa (Ef 1:22–23) i Nowej Jerozolimy (Obj 21:2, 10–11).

3. Obecna prawda obejmuje szczyt boskiego objawienia — objawienie o tym, że Bóg stał się człowiekiem, żeby człowiek mógł stać się Bogiem w życiu i naturze, lecz nie w Bóstwie — żeby doprowadzić do powstania i zbudowania organicznego Ciała Chrystusa w celu wypełnienia Bożej ekonomii, by zakończyć ten wiek i sprowadzić Chrystusa, który ustanowi swe królestwo — J 1:12–14; 1 J 3:1–2; Rz 8:3; 1:3–4; 12:4–5; Obj 11:15.

III. „Duch człowieka jest lampą Jahwe, badającą wszystkie najskrytsze części wewnętrznej istoty” — Prz 20:27:

- A. Duch człowieka to Boża lampa w człowieku — Mt 25:1:
 1. Światłem świecącym w odrodzonym duchu człowieka jest sam Bóg — 1 J 1:5.
 2. Tak jak lampa zawiera światło i je wyraża, tak duch człowieka został stworzony przez Boga po to, by Go zawierał i wyrażał.
 3. Aby boskie światło świeciło w wewnętrznych częściach człowieka, Duch Boży jako olej musi nasączyć ludzkiego ducha (z nim się zespolić), który jest knotem, i „palić się” razem z tym duchem — Rz 8:16; 12:11.
 4. Jeśli odpowiemy na świecenie ducha, będziemy postępować według ducha — 8:4.
- B. Duch Boży jest również lampą, która siedmiokrotnie wzmacnia Jego świecenie — Obj 4:5:
 1. Nasz odrodzony duch jest lampą, w której mieszka Duch Boży, również będący lampą.

2. Zarówno duch człowieka, jak i Duch Boży są lampami, które razem świecą na wewnętrzne części — Prz 20:27; Obj 4:5.
3. Duch chce oświecić każdą część naszej duszy.
- C. Gdy właściwie ćwiczymy swego ducha w modlitwie, lampa świeci — Ef 6:18; 1:17–18; 5:8–9:
 1. Kiedy się modlimy, nasz duch funkcjonuje jak świecąca lampa, która bada wszystkie części naszej duszy — Prz 20:27.
 2. Im częściej ćwiczymy swego ducha w modlitwie, tym więcej doznajemy oświecenia — 2 Kor 4:6:
 - a. Lampa może świecić na nasze myśli, emocje i wolę.
 - b. Pan skrupulatnie przebada nasze wewnętrzne części — Ps 139:23–24.
 3. Po takim czasie poświęconym modlitwie będziemy mieli poczucie, że jesteśmy jaśni i przezroczyści, napełnieni Bogiem — Ef 5:8–9.

IV. „Czuźniej niż wszystkiego innego strzeż swego serca, bo z niego tryska źródło życia” — Prz 4:23:

- A. Dusza to sam człowiek, natomiast serce to człowiek w działaniu — Łk 1:66; 2:19, 51; Dz 11:23; Ef 3:17; 1 Tes 3:13:
 1. W naszej wewnętrznej istocie jest coś, co nas reprezentuje; ten przedstawiciel znajduje się w naszym sercu — Łk 6:45; J 16:22; 2 Kor 3:16.
 2. Relacja, jaką mamy z Bogiem, uzależniona jest przede wszystkim od naszego serca, ponieważ ono jest organem, dzięki któremu wyrażamy siebie i podejmujemy decyzje o tym, czy coś przyjąć, czy odrzucić — Dz 8:37; Rz 10:9–10.
 3. Wprawdzie nasz duch jest czysty, jednak to jak duch się wyraża, zależy od naszego serca — 2 Tes 2:17; 3:5.

- B. Serce to wejście i wyjście dla całej naszej istoty — Mt 13:19; 15:18–19:
1. To przez serce wylania się cała nasza rzeczywista istota, ponieważ ruch, jaki dokonuje się w naszej istocie, odbywa się przez serce — Łk 6:45.
 2. Nasz duch jest źródłem naszej istoty, a serce — przejściem, wejściem i wyjściem, przez które odbywa się ruch w naszej istocie — Mt 12:34–35.
 3. Abyśmy byli właściwymi chrześcijanami, musimy ćwiczyć swego ducha i chronić serce, strzegąc go z całą pilnością — Prz 4:23.
- C. W Księdze Przysłów 4:23 hebrajskie słowo „zachować” oznacza „strzec”:
1. Powinniśmy strzec swego serca ponad wszystko, ponieważ z niego tryska życie.
 2. *Tryskanie* w Księdze Przysłów 4:23 wskazuje na źródła i wypływanie, jak również na tryskanie:
 - a. Tryskanie życia to wypływanie go — por. J 4:14.
 - b. Serce wiąże się ze źródłami życia, wypływaniem i tryskaniem tego życia — por. Iz 12:3.
 - c. Źródło, zdrój tego, czym jesteśmy, naszej prawdziwej istoty, wypływa z naszego serca — por. J 7:37–38.
- D. Strzeżemy swego serca dzięki dbaniu o nie i skrupulatnemu rozprawianiu się z nim przed Panem na sposób życia; im więcej rozprawiamy się z naszym sercem, tym bardziej go strzeżemy — Ps 26:2; 139:23–24; Prz 4:23; Rz 8:27; Obj 2:23; Mt 13:18–23; 5:8.
- E. Żeby wzrastać w życiu dla Bożej budowli, musimy kochać Pana, baczyć na swojego ducha i strzec swego serca z wszelką czujnością, by pozostawać na ścieżce życia — 1 P 1:8; 2:2, 5; 3:4, 15; Prz 21:2; 4:18–23; Pwt 10:12; Mk 12:30.

V. „Miłość zakrywa wszystkie wykroczenia” – Prz 10:12b:

- A. „Kto zakrywa wykroczenie, szuka miłości, a kto wyjawia sprawę, rozdziela przyjaciół” – 17:9.
- B. Zakrywać to kochać; odkrywać to nie kochać – Jk 5:20.
- C. Zakrywanie przynosi błogosławieństwo, a odkrywanie – przekleństwo – Rdz 9:22–27:
 - 1. Na tych, którzy odkrywają innych, spadnie przekleństwo.
 - 2. Ci, którzy zakrywają grzechy innych, ich braki i wady, odnoszą korzyść i otrzymują błogosławieństwo.
- D. „Miłość wszystko przykrywa” (1 Kor 13:7a), nie tylko dobre rzeczy, lecz także złe:
 - 1. „Starsi niech sobie uświadomią, że pasąc innych, muszą przykrywać ich grzechy, a nie liczyć zło, jakie popełniają” – *The Vital Groups*, s. 72:
 - a. „Ten, kto odsłania wady, braki i grzechy członków kościoła, nie nadaje się do tego, by być starszym” – s. 72.
 - b. „Gdy odsłaniamy członki, nad którymi sprawujemy starszeństwo, które pasiemy, przestajemy nadawać się na starszych” – s. 72.
 - 2. Musimy paść innych według Boga, mając miłość, która przykrywa wszystkie wykroczenia – 1 P 5:2; Prz 10:12b.
- E. „Nade wszystko miejcie żarliwą miłość między sobą, gdyż miłość zakrywa mnóstwo grzechów” – 1 P 4:8.

Poselstwo jedenaste

Głębsze znaczenie bojaźni, jaką mamy wobec Pana, w Bożej ekonomii

Wersety biblijne: Prz 1:1, 7; 2:4–5; 3:5–10; 8:13; 9:10; 10:27; 14:2,
26–27; 15:16, 33a; 16:6; 19:23.

I. Pierwsza zasada, zgodnie z którą człowiek ma prowadzić właściwe ludzkie życie, polega na baniu się Pana, szanowaniu Go; bać się Pana to bać się tego, że Go urazimy, utracimy Jego obecność i nie otrzymamy Go w formie nagrody w następnym wieku; powinniśmy bać się tego, że ominie nas Pański uśmiech w tym wieku i Jego nagroda w wieku następnym – Prz 1:1, 7; Ef 4:30; 2 Kor 5:9–10:

A. Bać się Pana to brać Go pod uwagę i szanować we wszystkich sprawach, a przy tym nigdy nie zapominać, że On jest wspaniałym Bogiem, który nas stworzył (Iz 43:7); jeśli boimy się Pana, powstrzymuje to nas od czynienia zła; powoduje również, że poruszają nas cierpienia, jakie inni przechodzą, i że okazujemy im miłosierdzie oraz współczucie.

B. Bać się Pana to nie tylko uciekać przed grzechami, lecz także, jeszcze bardziej, zapierać się własnego „ja”; bać się Pana to nie tylko bać się tego, że zgrzeszyliśmy bądź że jesteśmy ludźmi światowymi, lecz także bać się tego, że czynimy coś z siebie, a nie z Pana – Mt 16:24; 2 Kor 4:5.

C. Bojaźń Boża to początek mądrości, a poznanie Świętego – zrozumienie; poznanie, mądrość i zrozumienie pochodzą od Boga; jeśli boimy się Go, szanujemy, będzie to naszym mieniem – Prz 1:1, 7; 2:4–5; 3:5–10; 8:13; 9:10; 10:27; 14:2, 26–27; 15:16, 33a; 16:6; 19:23.

II. Izajasz prorokował, że Duch Jahwe – Duch mądrości, Duch zrozumienia, Duch rady, Duch mocy,

Duch poznania i Duch bojaźni Jahwe – spocznie na Chrystusie – Iz 11:1–2:

- A. Duch był cały czas z Panem Jezusem i był z Nim jedno; On postępował przez Ducha i prowadził życie w tym Duchu, z Nim, przez Niego i za Jego pośrednictwem; Księga Izajasza 11:2 ukazuje, że w ludzkim życiu Pana przejawiał się Duch łącznie z wszystkimi powyższymi przymiotami – Łk 4:1, 14; 10:21; J 1:32; Mt 12:28.
- B. W swoim ludzkim życiu Jezus był napełniony Duchem czcigodnej, posłusznej bojaźni Pańskiej; miał w niej również upodobanie; w swoim zmartwychwstaniu jest teraz wszechzawierającym, obficie zaopatrującym Duchem Jezusa Chrystusa jako Duch bojaźni Jahwe, obejmujący nieopisane ludzkie życie i posługę Pana Jezusa – Iz 11:2–3; Flp 1:19:
1. Żaden człowiek nigdy nie bał się Boga tak bardzo, jak Jezus; realizował On Bożą nowotestamentową posługę i powiedział nam, że nigdy nie czynił niczego sam od siebie (J 5:19), nie pełnił własnego dzieła (4:34; 17:4), nie mówił własnego słowa (14:10, 24), nie czynił niczego za pomocą własnej woli (5:30) ani nie szukał własnej chwały (7:18).
 2. Jezus prowadził życie, w którym wszystko czynił w Bogu, z Bogiem i dla Boga; w Jego życiu codziennym był Bóg i był On jedno z Bogiem; tym jest rzeczywistość w Jezusie (Ef 4:20–21); musimy prosić Pana, który jest Duchem rzeczywistości, żeby wprowadzał nas w rzeczywistość doświadczania Jego życia uległości i życia okazywania Ojcu posłuszeństwa (J 16:13; Flp 2:5–11).
 3. Dzień po dniu musimy całkowicie i wyłącznie otwierać się na Ojca i prosić Go, żeby napełniał nas zmartwychwstałym Chrystusem jako wszechzawierającym Duchem, który jest również Duchem bojaźni

Pańskiej, obejmującym ludzkie życie i posługę Pana Jezusa — Łk 11:5–13.

III. Bać się Boga to Mu ufać — Prz 3:5–8, 26; 16:1, 9, 20, 33; 19:21; 30:5–6:

- A. Księga Przysłów 3:5–8 nakazuje nam ufać Panu z całego serca i nie polegać na własnym zrozumieniu; na wszystkich swoich drogach powinniśmy brać Go pod uwagę, a On wyrówna nasze ścieżki; nie uważajmy się za mądrych we własnych oczach; będzie to uzdrowieniem dla naszego ciała i pokrzepieniem dla naszych kości.
- B. „Błogosławiony mąż, który polega na Jahwe, którego ufnością jest Jahwe. Jest on jak drzewo zasadzone nad wodą, które nad potok zapuszcza swoje korzenie, nie boi się, gdy upał nadchodzi, lecz jego liść pozostaje zielony, i w roku posuchy się nie frasuje, i nie przestaje wydawać owocu” — Jr 17:7–8:
1. W świetle Bożej ekonomii ten, kto ufa Bogu, jest jak drzewo zasadzone nad wodą, oznaczającą Boga, który jest źródłem żywych wód — 2:13.
 2. Drzewo rośnie nad rzeką dzięki wchłanianiu całego bogactwa z wody; to obraz Bożej ekonomii, która realizuje się dzięki udzielaniu się Boga; aby przyjmować boskie udzielanie, my jak drzewa musimy wchłaniać Boga jako wodę — por. 1 Kor 3:6.
 3. Bogactwo zaopatrującego Boga udzielane nam, drzewom, konstytuuje nas Bożą boskością i sprawia, że rośniemy do miary Bożej (Kol 2:19); w ten sposób my i Bóg stajemy się jedno i mamy ten sam pierwiastek, esencję, konstytucję i wygląd zewnętrzny (Obj 4:3; 21:11).
- C. Kto zważa na słowo, znajdzie dobro, a kto ufa Panu, jest błogosławiony (Prz 16:20); Pan będzie twoją ufnością, a twojej nogi strzec będzie od śideł (3:26).

- D. Ci, którzy kochają Boga, uczą się Bożej bojaźni dzięki przychodzeniu do Pana w Słowie (2:3–5; J 5:39–40); Bóg nakazuje nam trzymać się Słowa Bożego i być mu posłusznym — to dowodzi, że boimy się Boga (Pwt 6:2).

IV. To, że boimy się Pana, oznacza, iż Go także szanujemy:

- A. Księga Przysłów 3:9–10 mówi, że musimy czcić Pana swoim majątkiem i pierwocinami wszystkich naszych plonów; wtedy napełnią się stodoły obfitością, a kadzie będą pękały od młodego wina.
- B. Nie powinniśmy być tymi, którzy zarabiają więcej pieniędzy po to, by gromadzić skarby na przyszłość; przynajmniej jedną dziesiątą, pierwociny naszych plonów musimy oddawać Bogu; zawsze powinniśmy dawać szczerze z tego, co dał nam Bóg; to otacza Go szacunkiem — Ml 3:7–12; 2 Kor 9:6–8.
- C. Powinniśmy błagać Pana, by sprawił, że nasze serce będzie się bało tylko Jego imienia: „Naucz mnie, o Jahwe, Twojej drogi; będę chodził w Twojej prawdzie. Spraw, aby moje serce zawsze bało się tylko Twojego imienia” — Ps 86:11.
- D. Musimy oczyścić „samych siebie z wszelkiego skalania ciała i ducha, doskonaląc świętość w bojaźni Boga”; bojaźń Boża polega tu na tym, że nie ośmielamy się dotykać tego, co nie należy do Boga lub z Nim się nie wiąże — 2 Kor 7:1; 6:17.
- E. Być w bojaźni Chrystusa to bać się, by nie urazić Go jako Głowy; obejmuje to nasze poddawanie się sobie nawzajem; musimy służyć Panu z bojaźnią; wówczas będziemy kochali Pana, żeby weselić się w Nim i Nim radować — Ef 5:18–21; Ps 2:11–12; Hbr 12:28.
- F. Wszyscy powinniśmy mieć właściwą bojaźń Bożą, ponieważ my, wierzący w Chrystusa, wszyscy staniemy przed tronem sędziowskim Chrystusa; w owym czasie

On osądzi wierzących, gdy powróci, w odniesieniu nie do ich wiecznego zbawienia, lecz nagrody związanej z dyspensacją — 2 Kor 5:10; 1 Kor 4:4–5; 3:13–15; Rz 14:10.

G. Bojaźń Pana przedłuża życie (Prz 10:27); Bóg kocha, zbawia, chroni, błogosławi i dopomaga tym, którzy się Go boją (Ps 103:11, 13, 17; 85:10; 60:4; Prz 14:26–27; Ps 115:12–13; 34:10; 111:5).

H. Przykładami tych, którzy bali się Pana, są Noe (Hbr 11:7), Abraham (Rdz 22:12), Józef (42:18), Dawid (Ps 2:11–12; 5:7), Nehemiasz (Ne 1:11; 5:9, 15) i wczesny kościół (Dz 9:31).

V. Święta bojaźń Pańska jako źródło życia (Prz 14:27) i drzewo życia (11:30) jest tak naprawdę źródłem radości (Ps 2:11) po to, by udzielać nam Boga ze względu na realizację Jego ekonomii:

A. Bojaźń Pańska jest źródłem życia, pozwala uniknąć sidła śmierci; bać się Pana, ufać Mu i chronić się w Pańskim imieniu to chodzić ścieżkami życia (Prz 2:19; 5:6; 10:17; 14:27; 19:23; Ps 16:11); ścieżki życia to ścieżki drzewa życia, którego źródłem jest sam Bóg (Prz 3:13, 18; 11:30; 13:12; 15:4).

B. Bojaźń Pańska prowadzi do życia; to ścieśniona droga (kroczą nią nieliczni, a nie wielu), która prowadzi do życia; ścieżki życia pozwalają nam żyć w Bogu, a przez to dotykać się życia i je zyskiwać; ścieżki te to drogi, które Bóg kładzie w naszym sercu, żebyśmy w Niego weszli — 19:23; Mt 7:13–14; Ps 84:6.

C. Drogi śmierci to drogi drzewa poznania dobra i zła, drzewa, którego źródłem jest szatan i które przejawia się w naszym „ja”; żyć w tym „ja” to nie mieć Bożej obecności, kroczyć drogami ciemności i być pozbawionym życia — Prz 2:13; 3:5–7; 14:12; 16:25; Ef 5:2, 8–9.

VI. Bóg obiecał dać nam, swemu ludowi, jedno serce i jedną drogę, byśmy bali się Go po wszystkie dni

dla dobra nas samych i dzieci po nas i wkłada w nasze serca swoją bojaźń, żebyśmy się od Niego nie odwracali – Jr 32:39–40:

- A. My, wybrany Boży lud, powinniśmy mieć jedno serce do tego, by kochać Boga, szukać Go, żyć Go i być Nim ukonstytuowani, żeby być Jego wyrazem, i jedną drogę – Trójjedynego Boga jako wewnętrzne prawo życia wraz z jego boską zdolnością – w. 39; 31:33–34; J 14:6a; Rz 8:2.
- B. Jedno serce i jedna droga to jednomyślność (Dz 1:14; 2:46; 4:24; Rz 15:6); podziały biorą się stąd, iż nasze serce skłania się ku czemuś, co nie jest Chrystusem, i kroczy drogą, którą nie jest Chrystus.
- C. Bóg ustanowił wieczne przymierze, nowe przymierze; to dzięki temu przymierzu od nas się nie odwróci; wkłada też swoją bojaźń w nasze serca, żebyśmy nie odwrócili się od Niego – Jr 32:40.
- D. Kiedy boimy się Boga, On poucza nas, jaką drogę powinniśmy wybrać, i możemy poznać Jego bliską radę oraz przymierze; tylko ci, którzy boją się Boga, mogą mieć objawienie o Jego przymierzu; On też daje swoją bliską radę tylko tym, którzy się Go boją – Ps 25:12, 14.

VII. Pańska bojaźń i miłość to dwa wspaniałe skutki przebaczenia nam grzechów:

- A. Boże przebaczenie nie sprawia, że człowiek staje się zuchwały i lekkomyślny; łaska Bożego przebaczenia wprowadza go w Pańską bojaźń: „Ale u Ciebie jest przebaczenie, aby się Ciebie bano” – 130:4.
- B. Łaska Bożego przebaczenia sprawia również, że kochamy Boga; grzeszna kobieta z Ewangelii Łukasza bardzo kochała Pana, ponieważ On jej wiele odpuścił – 7:39–50.
- C. Im więcej Pan nam przebacza, tym bardziej się Go boimy; im więcej się Go boimy, tym bardziej Go kochamy; od strony negatywnej, ponieważ Go kochamy,

powstrzymujemy się przed robieniem czegoś, co wywołuje u Niego niezadowolenie; od strony pozytywnej, ponieważ Go kochamy, czynimy coś, co sprawia Mu przyjemność.

VIII. Trzydziesty pierwszy rozdział Księgi Przysłów przedstawia nam dwa wzory tych, którzy boją się Pana; z jednej strony, powinniśmy być niczym królowie, królewscy ludzie jak Pan, mający władzę panowania; z drugiej strony, każdy z nas powinien być kobietą pełną cnót, która wie, jak sprostać potrzebom świętych w domu Bożym, jak radzić sobie z tymi potrzebami, nimi się zajmować i je zaspokajać:

- A. Księga Przysłów 31:3–9 mówi o rządzącym królu – który nie pije wina, ale mówi na rzecz praw innych oraz usługuje sprawiedliwością (w formie typu przedstawia to Chrystusa i Jego zwycięzców); jedynie ktoś taki może królować:
1. Nasz Pan w pełni podlegał Bożym ograniczeniom; mógł zatem królować dla Boga; jeśli będziemy podlegali Bożym ograniczeniom i w ten sposób rozprawiali się z samymi sobą, będziemy w stanie dla Niego królować.
 2. Gdy król panował nad ludem, słowo Boże musiało wpierv go pouczyć, sprawować nad nim władzę, nim rządzić i kierować; ta sama zasada powinna obowiązywać starszych w kościołach – Pwt 17:14–20:
 - a. Aby starsi zarządzali i kierowali kościołem, muszą przebudować się świętym słowem Bożym; w wyniku tego znajdą się pod Bożym rządem, panowaniem i kontrolą.
 - b. Wówczas samoczynnie Bóg będzie w decyzjach starszych, a oni będą reprezentowali Boga i pro-

wadzili sprawy kościoła; takie kierownictwo to teokracja.

B. Księga Przysłów 31:10–31 opisuje kobietę pełną cnót (12:4; 19:14; Rt 3:11) – ona jest mądra, dobra, pilna i umiejętna i potrafi zaprowadzić porządek w domostwie, zarządzać nim i zaspokajać jego potrzeby; „jej wartość przewyższa perły” (Prz 31:10); jej chwała przewyższa wszystkie jej rówieśnice (w. 29); ta kobieta pełna cnót przedstawia w formie typu kościół i świętych, którzy kochają Pana:

1. Kobietę pełną cnót cechuje przede wszystkim to, że boi się ona Pana (nabożnie oddaje Mu cześć, okazuje posłuszeństwo, służy i ufa z pełnym szacunkiem); „zmienny jest wdzięk i zwiewna jest uroda, lecz bogobojna żona jest godna chwały” – w. 30.
2. Serce męża kobiety pełnej cnót jej ufa. „Gdyż wyświadcza mu dobro, a nie zło, po wszystkie dni swojego życia” (w. 12). „Mąż jej jest w bramach szanowany, zasiada w radzie starszych kraju” (w. 23).
3. Taka pełna cnót i roztropna kobieta jest od Pana jak korona swego męża (12:4); jej dzieci i mąż powstają i nazywają ją błogosławioną (31:28); jej mąż chwali ją również, mówiąc, że przewyższa ona wszystkie inne kobiety (w. 29).
4. Mąż powinien móc na własne oczy zobaczyć swej żony „czysty sposób życia w bojaźni”; jej przyozdobieniem nie powinno być zaplatanie włosów ani nakładanie złota czy ubieranie się w szaty, „lecz ukryty człowiek serca w niepodlegającej zepsuciu ozdobie potulnego i cichego ducha, który jest bardzo kosztowny w oczach Boga” – 1 P 3:1–4.
5. We właściwym życiu kościoła siostry powinny przyozdabiać się „stosownym ubiorem ze skromnością

i trzeźwością [powściągliwością], nie splotami włosów i złotem czy perłami, czy kosztownym strojem, lecz — co przystoi kobietom deklarującym, że poważają Boga — przez dobre czyny”; pobożne poważanie to pobożna bojaźń względem Boga, otaczanie Boga czcią i szacunkiem, jak przystoi temu, kto oddaje cześć Bogu — 1 Tm 2:9–10.

6. Starsze kobiety powinny odznaczać się nabożnym zachowaniem, sposobem bycia, żeby szkoliły „młode kobiety, by kochały swoich mężów, by kochały swoje dzieci, by były trzeźwego umysłu, czyste, pracowite w domu, dobre, poddane własnym mężom, tak by nie bluźniono słowu Boga” — Tt 2:3–5.
- C. W odniesieniu do aspektu, jakim jest zwyciężanie, powinniśmy być jak królowie; w odniesieniu do aspektu, jakim jest kochanie Pana, powinniśmy być jak kobiety pełne cnót; jeśli tacy będziemy, sprawi to, że nabędziemy wartości i chwały przed Panem.

Poselstwo dwunaste

**Marność nad marnościami,
rzeczywistość, jaka jest w Jezusie,
i objawienie synów Bożych**

Wersety biblijne: Koh 1:2–11, 14; 2:17, 22; 3:11; 12:8; Ps 39:4–6; Ef 4:17–21, 24; 1 J 5:20; Rz 8:19–22.

**I. „Marność nad marnościami, wszystko marność” –
Koh 1:2b:**

- A. W Księdze Koheleta 1:2–12 widzimy, że tematem tej księgi jest marność nad marnościami:
1. Centralna myśl, zawarta w Księdze Koheleta, to marność nad marnościami ludzkiego życia, które znajduje się pod słońcem i odpada od Boga – w. 2.
 2. Na treść Księgi Koheleta składa się opis ludzkiego życia upadłej ludzkości pod słońcem, życia w skażonym świecie – Ef 2:12.
 3. Nauki Salomona w Księdze Koheleta pokazują, że ludzkie życie w skażonym świecie jest marnością, gonitwą za wiatrem – 1:14.
 4. W świetle Księgi Koheleta dzieje ludzkości od początku do chwili obecnej to marność – 12:8.
 5. Bez względu na to, jak coś może być dobre, doskonałe, cudowne i wspaniałe, o ile jest ze starego stworzenia, o tyle jest częścią marności nad marnościami pod słońcem – 1:9; 2:11, 17, 22.
 6. Jedynie nowe stworzenie, które znajduje się w niebiosach, a nie „pod słońcem” (1:9), nie jest marnością, ale rzeczywistością – 2 Kor 5:17; Ga 6:15; Ef 4:24.
- B. W Psalmie 39:4–6 Dawid zdawał sobie sprawę z nicości i marności swego życia:
1. W tym psalmie Bóg doprowadził Dawida do uświadomienia sobie, że był niczym i był marnością;

dowiedział się on, że każdy człowiek w najlepszym razie jest całkowicie marnością — w. 5.

2. Gdy uświadomimy sobie, że nasz stan jest grzeszny (Ps 38), a nasza sytuacja przedstawia się marnie, wówczas Chrystus może nas ukrzyżować i w nas wejść oraz nas zastąpić dzięki temu, że żyje siebie poprzez nas i sprawia, iż żyjemy wraz z Nim w organicznym związku, co wyraża Paweł w Liście do Galatów 2:20.
- C. Bóg stworzył człowieka z towarzyszącym temu najwyższym i najszlachetniejszym zamysłem — wyrażania Boga w Jego obrazie z Jego boskim życiem i naturą — Rdz 1:26:
 1. Boży wróg, szatan, diabeł, przyszedł, żeby wstrząsnąć siebie jako grzech w człowieka, stworzonego przez Boga ze względu na Jego zamiysł — 3:1–6; Rz 5:18; 3:23; 1 J 3:4.
 2. Przez ten upadek człowieka, on i wszystkie stworzone rzeczy, które Bóg powierzył jego panowaniu, zostały poddane marności (Rz 8:20–21); ludzkie życie więc w skażonym świecie również stało się marnością.
 3. Uciekniemy przez tą marność, gdy powrócimy do Boga i obierzemy Go w Chrystusie za odkupienie, życie, bogactwo, radość, przyjemność i zadowolenie, żeby Bóg wciąż mógł nas użyć do wypełnienia swego pierwotnego zamiysłu, jaki miał, stwarzając człowieka ze względu na wypełnienie swej wiecznej ekonomii — Koh 12:13–14.
- D. Wprawdzie ludzkie życie w skażonym świecie jest marnością, gonitwą za wiatrem, jednak musimy zdać sobie sprawę, że Bóg włożył wieczność w serce człowieka — 3:11:

1. „Wieczność” w Księdze Koheleta 3:11 to „zaszczepione w boski sposób poczucie celu oddziałujące przez wieki, którego nie może zaspokoić nic pod słońcem — a tylko Bóg (*The Amplified Bible*).
2. Bóg stworzył człowieka na swój obraz i uformował w nim ducha — aby Go przyjmował i zawierał, i miał serce do szukania Boga — żeby móc być dla człowieka zaspokojeniem — Rdz 1:26; 2:7; Za 12:1.
3. Wprawdzie człowiek odpadł od Boga, a grzech przyszedł przez szatana, żeby przeszkodzić temu człowiekowi w przyjęciu Boga dla swojego zaspokojenia, jednak w sercu on wciąż pragnie i szuka Boga — Koh 3:11.
4. Rzeczy doczesne nigdy nie zaspokoją człowieka; tylko wieczny Bóg, czyli Chrystus, może zaspokoić głębokie poczucie celu w sercu człowieka — por. 2 Kor 4:18.

II. W Liście do Efezjan 4:17–21 i 24 Paweł przedstawia rzeczywistość, jaka jest w Jezusie, ze względu na postępowanie, jakie nie jest już w próżności umysłu:

- A. W Liście do Efezjan 4:17 Paweł nakłania wierzących, żeby „już nie postępowali, jak i poganie postępują w próżności swego umysłu”:
 1. Próżność umysłu to podstawowy element codziennego życia upadłej ludzkości.
 2. Paganie, narody, to upadli ludzie, którzy stają się próżni w swoich przemyślnościach — Rz 1:21:
 - a. Postępują bez Boga w próżności swego umysłu, opanowani i kierowani przez swoje próżne myśli.
 - b. W oczach Boga i apostoła Pawła wszystko, co ludzie ze świata myślą, mówią i czynią jest jedynie próżnością.

3. Narody, które postępują w próżności umysłu, mają zaciemnione zrozumienie z powodu skamienienia serca — Ef 4:18:
 - a. Kiedy umysł upadłych ludzi napełniony jest próżnością, ich zrozumienie jest zaciemnione, jeśli chodzi o sprawy Boże — Ps 94:11.
 - b. Źródłem zaciemnienia w zrozumieniu upadłego człowieka i próżności jego umysłu jest skamienienie jego serca — Ef 4:17–18.
- B. W Liście do Efezjan 4:17 i 21 widoczny jest kontrakt pomiędzy rzeczywistością, jaka jest w Jezusie, a próżnością upadłego ludzkiego umysłu:
 1. Pobożne postępowanie upadłego człowieka odznacza się marnością, ale w pobożnym życiu Jezusa tkwi rzeczywistość.
 2. Rzeczywistość w Jezusie to „rzeczywistość” nowego człowieka, o której wzmiankuje werset 24:
 - a. Zwodniczość (w. 22) jest uosobieniem szatana, a rzeczywistość (w. 24) — uosobieniem Boga; zwodniczość to diabeł, a rzeczywistość — Bóg.
 - b. Boga jako rzeczywistość było widać w życiu Jezusa — w. 21.
 3. Rzeczywistość, jaka jest w Jezusie, odnosi się do faktycznego stanu Jego życia, opisanego w czterech Ewangeliach:
 - a. Codzienne ludzkie życie Jezusa było zgodne z rzeczywistością, a mianowicie samym Bogiem — Ef 4:24.
 - b. Esencja życia Jezusa była rzeczywistością; On zawsze postępował w rzeczywistości.
 - c. Wszystko, co Pan czynił w swoim ludzkim życiu, było Bogiem, który się wyrażał, i dlatego było rzeczywistością.
 4. Życie Jezusa zgodne z rzeczywistością to wzór dla życia wierzących — 2 J 1–2, 4; 3 J 3–4:

- a. Musimy uczyć się Chrystusa i zostać nauczeni w Nim, żeby prowadzić życie rzeczywistości — Ef 4:20–21; 2 J 1; J 4:23–24.
 - b. Ponieważ jesteśmy członkami Ciała Chrystusa, powinniśmy prowadzić życie rzeczywistości, jak rzeczywistość jest w Jezusie — życie wyrażania Boga.
- C. Możemy żyć w rzeczywistości, jaka jest w Jezusie, ponieważ „jesteśmy w Tym, który jest prawdziwy” — 1 J 5:20:
- 1. Zwrot „Tego, który jest prawdziwy” odnosi się do Boga, który staje się dla nas osobisty, subiektywny, Boga, który jest obiektywny i staje się prawdziwy w naszym życiu i w doświadczeniu
 - 2. Być w Tym, który jest prawdziwy, to inaczej być w Jego Synu Jezusie Chrystusie, ponieważ Pan Jezus, Syn Boży, jest prawdziwym Bogiem — w. 20.
 - 3. Ten, który jest prawdziwy, jest boską rzeczywistością; poznać Tego, który jest prawdziwy, to inaczej poznać boską rzeczywistość poprzez doświadczanie jej, radowanie się nią i branie jej w posiadanie.

III. Ponieważ stworzenie poddane zostało marności, gorliwie wyczekuje objawienia synów Bożych „w nadziei, że i samo stworzenie wyzwolone zostanie z niewoli zepsucia do wolności chwały dzieci Boga” — Rz 8:19–22:

- A. W wyniku tego, że szatan wstrzyknął siebie jako grzech w człowieka, tego człowieka i wszystko, co zostało stworzone, poddano niewoli skażenia i marności — 5:12; 8:20:
- 1. Ponieważ stworzenie poddano marności i niewoli skażenia, wszystko, co jest pod słońcem, jest marnością — Koh 1:2; 12:8.
 - 2. Obecnie stworzenie podlega niewoli, będąc poddane prawu rozkładu i zepsucia. Jego jedyną nadzieją

jest wyzwolenie z niewoli zepsucia do wolności chwały dzieci Boga, gdy objawią się synowie Boga – Rz 8:20–21.

B. Niespokojne wypatrywanie – wypatrywanie z całą koncentracją – przez stworzenie „gorliwie wyczekuje objawienia synów Boga” – w. 19:

1. Objawienie to odsłonięcie lub ukazanie czegoś, co przedtem było zasłonięte lub ukryte – Ef 1:17; 3:5; Ga 1:15–16; Obj 1:1.
2. Wraz z powtórным przyjsciem Pana, gdy zostaniemy otoczeni chwałą, a nasze ciała zostaną w pełni odkupione, zasłona się podniesie – Rz 8:18.
3. Stworzenie, które „razem wzdycha i razem męczy się jakby w bólach rodzenia aż dotąd” (w. 22), oczekuje objawienia synów Bożych (w. 19).
4. Objawienie to będzie zwieńczeniem procesu mianowania, przez który obecnie przechodzimy – por. 1:4, przyp. 1.

C. Choć całe stworzenie obecnie trzymane jest w stanie marności i zepsucia, Bóg zaprowadzi swoje królestwo, żeby uporać się z obecnym stanem – Obj 11:15:

1. Nadchodzące królestwo będzie królestwem chwały Bożej, królestwem złożonym przede wszystkim z objawionych synów Bożych – Mt 6:10, 13; Rz 8:19.
2. Boża chwała towarzyszy Jego królestwu i wyraża się w sferze tego królestwa – Mt 6:10, 13b; Ps 145:11–13.
3. Bóg powołał nas, byśmy weszli do Jego królestwa i chwały – 1 Tes 2:12:
 - a. Królestwo Boże to sfera, w której oddajemy Bogu cześć i radujemy się Nim, podporządkowaniu boskiemu zarządzaniu, mając przed oczyma wejście do Bożej chwały – Mt 6:13b.

- b. Królestwo to sfera, w której Bóg może sprawować swą władzę i dzięki temu wyrażać swoją chwałę — Obj 5:10, 13.
 - c. Królestwo świeci po to, by otoczyć Ojca chwałą — Mt 5:16.
4. Królestwo Boże to przejawianie się Boga w Jego chwale wraz z Jego władzą, które służy temu, by Bóg mógł sprawować swoje boskie zarządzanie; tak więc wejście do królestwa Bożego i do wyrażonej Bożej chwały dokonuje się jednocześnie — jest to jedno i to samo — Hbr 2:10; Mt 5:20; 1 Tes 2:12; 2 Tes 1:10; Obj 21:9–11; 22:1, 5.
5. Stworzenie gorliwie wyczekuje i niespokojnie wypatruje nadejścia Bożego królestwa; w czasie objawienia królestwa całe stworzenie zostanie wyzwolone, a objawieni synowie Boży zostaną wybawieni z marności i „zajaśnią jak słońce w królestwie swego Ojca” — Mt 13:43.

PYTANIA DO POSELSTW:

7.

1. Który werset ze Starego Testamentu pokazuje, że poruszanie się Boga z Jego ludem ma miejsce na ziemi? Na podstawie przypisu do tego wersetu, omów różne etapy Bożego poruszania się pośród ludu.
2. Co widzimy na podstawie objawienia o poruszaniu się Boga z ludźmi i pośród nich w Starym Testamencie w odniesieniu do potrzeb, jakie ma odpowiednio stworzony człowiek, upadły człowiek i człowiek powołany oraz wybrany przez Boga?
3. Jakie kroki podjął pierwszy Bóg-człowiek w poruszaniu się Boga w człowieku w Nowym Testamencie, żeby zrealizować pragnienie, jakie miał w sercu, i zadzierzgnąć więź z człowiekiem?
4. Jakich doświadczeń potrzebują wierzący w Chrystusa – w poruszaniu się Boga w człowieku w Nowym Testamencie – żeby w najwyższym stopniu uczestniczyć w więzi, jaką Bóg ma z człowiekiem?
5. W oparciu o więź, jaką Bóg chce mieć z człowiekiem, co możemy wynioskować w związku z brakiem zrozumienia u Hioba pragnienia, jakie Bóg miał w sercu?

8.

1. Podaj dwojaką definicję mądrości: 1) zgodnie z ludzkim rozumieniem i 2) zgodnie z Nowym Testamentem.
2. Ułóż krótki plan do poselstwa na temat Listu do Kolosan 2:3.
3. Jak w naszym doświadczeniu Chrystus staje się dla nas mądrością od Boga?
4. Jaki skutek i rezultat wywrze to, że wieloraką mądrość Bożą będzie dane poznać przez kościół zwierzchnościom i władzom w okręgach niebiańskich?
5. Na podstawie Biblii dowiedz, że Nowa Jerozolima będzie pełna mądrości.

9.

1. Opisz, jak znaczenie, jakie ma dla nas Księga Przysłów, zależy od tego, jakimi jesteśmy osobami i w jaki sposób przyjmujemy słowa mądrości zawarte w tej księdze.

2. Wyjaśnij, jak różne perły i perełki zawarte w Księdze Przysłów służą nam do budowania nie starego człowieka, ale nowego człowieka, i w ten sposób wzmacniają nasze życie podążania za Chrystusem ze względu na wypełnienie Bożej ekonomii.
3. Wskaż, jak Księga Przysłów powinna nam służyć do kultywowania i budowania nie naszego starego człowieka, lecz odrodzonego wewnętrznego człowieka.

10.

1. Porozmawiajcie o tym, dlaczego posiadanie wizji jest istotne dla prowadzenia pobożnego życia.
2. Porozmawiajcie o tym, jak ukonsytuowanie prawdą wiąże się z prowadzeniem przez nas pobożnego życia.
3. Co to znaczy być bezwzględnie oddanym prawdzie, zwłaszcza obecnej prawdzie, i jak to dzisiaj się odnosi do naszego życia chrześcijańskiego i życia kościoła?
4. Co to znaczy, że duch człowieka jest lampą Jahwe? Jak najlepiej to praktykować i tego doświadczać?
5. Wymień cztery części, składające się na nasze serce, na podstawie tego, co objawia Pismo Święte. Jak strzeżemy swego serca od jego komplikacji i problemów?
6. Co oznaczają słowa „miłość zakrywa wszystkie wykroczenia”? Jak sprawa przykrywania innych członków wiąże się z praktyką pasienia?

11.

1. Co to znaczy bać się Pana (patrz punkty I, III i IV)?
2. W jaki sposób bojaźń Pańska uwidaczniała się w ludzkim życiu Pana, i jak może ona nas napełniać?
3. Jakie głębsze znaczenie ma banie się Boga w Jego ekonomii dzięki ufaniu Mu zgodnie z obrazem, jaki przedstawia Księga Jeremiasza 17:7–8?
4. Co to znaczy być w bojaźni Chrystusa i dlaczego musimy wszyscy musimy mieć właściwą bojaźń Bożą?

5. Dlaczego możemy powiedzieć, że święta bojaźń Pańska służy realizacji wiecznej Bożej ekonomii?
6. Jakie głębsze znaczenie i wynik ma posiadanie jednego serca i jednej drogi?
7. Jakie są dwa wspaniałe skutki przebaczenia nam grzechów.
8. Jakie dwa wzory tych, którzy boją się Pana, przedstawia trzydziesty pierwszy rozdział Księgi Przysłów i jak one odnoszą się do nas?

12.

1. Dlaczego tak ważne jest, byśmy uświadomili sobie, że życie w starym stworzeniu jest marnością i że jako upadłe ludzkie istoty jesteśmy niczym?
2. „Wprawdzie ludzkie życie w skażonym świecie jest marnością, goniwą za wiatrem, jednak musimy zdać sobie sprawę, że Bóg włożył wieczność w serce człowieka (Koh 3:11)”. Jak to stwierdzenie odnosi się do głoszenia ewangelii?
3. Na podstawie Listu do Efezjan 4:17 i 21 wyjaśnij kontrast między rzeczywistością w Jezusie a marnością upadłego ludzkiego umysłu.
4. Prześledź rozwój, jaki następuje od Księgi Kohelecia 1:2 i Psalmu 39:4–9 poprzez List do Efezjan 4:17, 21 po List do Rzymian 8:19–21.
5. Stworzenie gorliwie wyczekuje i niespokojnie wypatruje nadejścia Bożego królestwa; w czasie objawienia królestwa całe stworzenie zostanie wyzwolone, a objawieni synowie Boży zostaną wybawieni z marności i „zajaśnieją jak słońce w królestwie swego Ojca” (Mt 13:43). Co łączy nadejście królestwa z ósmym rozdziałem Listu do Rzymian?